

KÚRIA

Bfv.II.112/2013/5.szám

A Kúria Budapesten, a 2013. június 20. napján tartott nyilvános ülésen meghozta a következő

v é g z é s t:

A foglalkozás körében elkövetett veszélyeztetés vétsége miatt a terhelt ellen folyamatban volt büntetőügyben a terhelt által védője útján benyújtott felülvizsgálati indítványt elbírálva a Siófoki Városi Bíróság 2.B.208/2011/21. számú ítéletét, illetőleg a Kaposvári Törvényszék, mint másodfokú bíróság 1.Bf.316/2012/3. számú végzését hatályában fenntartja.

A végzés ellen fellebbezésnek és felülvizsgálatnak nincs helye, s ebben az ügyben sem az indítvány előterjesztője, sem azonos tartalommal más jogosult újabb felülvizsgálati indítványt nem nyújthat be.

I n d o k o l á s

I. A Siófoki Városi Bíróság a 2012. március 8. napján megtartott tárgyaláson kihirdetett 2.B.208/2011/21. számú ítéletében a terhelt bűnösségét foglalkozás körében elkövetett veszélyeztetés vétségében [Btk. 171. § (1) bekezdés, (2) bekezdés b) pont] állapította meg, és ezért őt 1 év 10 hónap fogházbüntetésre ítélte, melynek végrehajtását 2 év próbaidőre felfüggesztette. Rendelkezett a lefoglalt bűnjelekről és a terheltet kötelezte az eljárás során felmerült bünyügyi költség megfizetésére.

A Kaposvári Törvényszék a 2012. szeptember 12. napján megtartott nyilvános ülésen meghozott 1.Bf.316/2012/3. számú végzésével a városi bíróság ítéletét helybenhagyta.

A Siófoki Városi Bíróság első fokú ítéletének tényállása szerint a terhelt telefon- és hálózatszerelő végzettséggel rendelkezik, 2010.

évben e munkakörben dolgozott.

A terhelt tulajdonát képezte 2010. évben a Zárkert 1510 hrsz-ú természetben ingatlan, a rajta épült lakóházzal, melyben a családjával - élettársával, annak 16 éves, első házasságából született gyermekével, valamint a terhelt és élettársa közös gyermekével, sértettel - élt.

A lakóházhoz hozzá van építve egy hullámpalás melléképület. Ettől 2,2-2-3 méter távolságban egy kb. 8 méter magasságú, a lakóépület délkeleti sarkától szembe nézetre balra 2,3 méter távolságban kezdődve a lakóépület délnyugati sarkáig félkörívben 18 méter hosszúságú, rétegződött kőzetlisztből és annak keményebb lemezeiből álló földfal volt.

Ez a földfal a természeti folyamatok révén, környezeti hatások következtében 2010. évre oly mértékben instabillá vált, hogy a földfalat alkotó részek leszakadása bármikor bekövetkezhetett.

2010. év júniusában - amely időszakban jelentős mennyiségű csapadék hullott le ezen a területen - a földfalról nagy mennyiségű kőzetliszt szakadt le, ezért a terhelt elhatározta, hogy a lakóháza, valamint a földfal közé, a további omlások megelőzése érdekében védekezésül egy támfalat épít.

Mivel a terhelt az építéshez szükséges szakmai ismeretekkel nem rendelkezett, ezért felkereste a kőműves végzettségű lakost, aki kőműves vállalkozóként is dolgozott korábban. Ő is egy olyan hasonló természetes adottságokkal rendelkező területen lakott a községben, ahol szükséges volt lakóépületének megerősítéséhez támfalat építeni.

A kőműves képzettségű lakos a terhelt felkérésére a helyszínt megtekintette és a támfal építésére, a földfal stabilizálására, továbbá a támfal és annak alapjának méreteire nézve javaslatot tett. A kőműves képzettségű lakos a terheltnek azt is elmondta, hogy a beton támfal építését megelőzően szükséges a mögötte lévő kőzetliszt-fal lépcsőzetes stabillá tétele, majd miután kellőképp megerősítették ily módon a fal állagát, azt követően lehet a betonfal alapját kiásni.

A kőműves képzettségű lakos és a terhelt között olyan tartalmú megállapodás született, hogy amennyiben a terhelt a kőműves képzettségű lakos költségvetését elfogadja, úgy a beton támfalat a későbbiek során a kőműves képzettségű lakos fogja megépíteni.

A terhelt azonban úgy döntött, hogy a támfal megépítéséhez szükséges alapárkot ő maga és ismerősei fogják kiásni.

Mivel a terhelt a támfal megépítéséhez szükséges anyagi fedezettel nem rendelkezett, utánajárt annak, hogy munkáltatója, a Nyrt.

munkáltatói hozzájárulást tud adni a szükséges munkálatok elvégzéséhez. Ehhez a terhelt Körjegyzőjétől kért és kapott egy igazolást, amely azt igazolta, hogy a terhelt tulajdonát képező ingatlanon a 2010. júniusában leomlott partfal helyreállítása szükséges, mert veszélyezteti az épületet.

A terhelt a kőműves képzettségű lakos tanácsát megfogadva egy 2-2,5 méter magasságú támfalat akart építeni, amely a 37/2007. (XII. 13.) ÖTM rendelet 1. számú mellékletének 16. pontja alapján egyszerűsített építési engedélyezési eljáráshoz kötött építési tevékenység volt. Ugyanezen rendelet 5. melléklete III. pontjának 3.b/ pontja alapján az építési engedélyezési [bejelentési] dokumentációhoz geotechnikai dokumentáció is szükséges volt. Ezen túlmenően a terhelt által tervezett építési tevékenység az omlásveszélyes földfalat érintette, így a 193/2009. (IX. 15.) Kormányrendelet 5. számú melléklet 9. c/ pontja alapján az építésügyi hatóság engedélyezési eljárásában az illetékes bányakapitányság szakhatósági hozzájárulása is kellett annak a szakkérdésnek az elbírálására, hogy az építés a kérelemben foglaltak szerint, vagy további feltételek mellett műszaki biztonsági és építésföldtani szempontból engedélyezhető-e. Az 1997. évi LXXVIII. törvény 39/A. § (1) és (3) bekezdései, valamint a 191/2009. (IX. 5.) Kormányrendelet 13. § (1) bekezdése alapján az építési tevékenységet csak az adott tevékenység végzésének megfelelő szakképesítéssel, rész-szakképesítéssel rendelkező személy felelős műszaki irányítása alatt lehetett elvégezni.

A terhelt, aki ilyen jellegű szakképzettséggel nem rendelkezett, a tőle elvárható figyelem és körültekintetés elmulasztása miatt építési engedélyt nem kért. Ezen mulasztása folytán az ingatlana a támfal építésére alkalmatlan volt, a biztonságos munkavégzés fenti jogszabályokban előírt és személyi feltételei nem álltak fenn.

Ennek ellenére a terhelt 2010. július 24. napján a támfal alapjának ásását megkezdte. A terhelt szívességi alapon barátait, ismerőseit, így a sértetteket, valamint B J D-t segítségül hívta a munkálatokhoz, akik az alapásához szükséges szakismerettel szintén nem rendelkeztek. A munkálatokat a terhelt irányítása és felügyelete alatt, a terhelt utasításai alapján kezdték meg.

2010. július 24. napján a reggeli órákban - a korábban a kőműves képzettségű lakossal történt egyeztetés alapján - a terhelt kijelölte a kiásandó alap nyomvonalát, és azt az utasítást adta a munkavégzésben részt vevők számára, hogy kb. 50-60 cm szélességű és 1 méter mély alapot kell a kijelölt helyen ásni. Ez az alap hozzávetőlegesen 12 méter hosszan húzódott a földfal előtt, és annak földfal felé eső széle mindkét végén néhány méteren, pontosan meg nem határozható hosszan, közvetlenül egybeesett a földfal síkjával, míg más szakaszain is legfeljebb 50-60 cm távolságra volt

a földfaltól.

A délelőtti folyamán a terhelt, valamint a neki szívésségből segédkező sértettek és B J D az alap ásását változó munkamegosztásban végezték. Változó volt az, hogy melyikük ásta az alapot, és melyikük talicskázta a földet.

A terhelt a munkavédelemről szóló 1993. évi XCIII. törvény [a továbbiakban: Mtv.] 87. §-ának 9. pontja alapján szervezett munkavégzésnek minősülő társadalmi munka során több alkalommal is elhagyta a munkaterületet, azonban távollétei idejére az Mtv. 51. §-ának (4) bekezdését figyelmen kívül hagyva a biztonságos munkavégzés érdekében egyik munkavállalót sem bízta meg a munka irányításával.

Miután megebédeltek, az alapot a terhelt ásta, az egyik sértett a kiásott földet talicskára lapátolta, míg a másik sértett és B J D a földet a földfaltól néhány méter távolságra kijelölt helyre hordta a talicskával.

A támfal alapjának ásása során a 4/2002. (II. 20.) SzCsM-EüM együttes rendelet, [továbbiakban: rendelet] 4. számú melléklet III. fejezetének 10.1.1 pontja alapján kellett volna eljárni, mely szerint: „A földmunkák biztonságtechnikai és egészségvédelmi követelményeit a geológiai, hidrológiai és talajmechanikai vizsgálati adatok és erőtani számítások alapján kell megtervezni. Nem kell talajmechanikai vizsgálatot végezni abban az esetben, ha a legkedvezőtlenebb [laza, szemcsés] talaj figyelembevételével történő dúcolást, illetve rézsűhajlásokat alkalmazzák”.

A terhelt talajmechanikai vizsgálatokat és számításokat nem végzett, és nem végeztetett, ezért e rendelet 4. számú melléklete III. fejezetének 10.1.5. pontja alapján a laza, szemcsés talajra vonatkozó előírások szerint az ásással létrehozott dúcolatlan alapgödör megengedett mélysége terheletlen térszint esetén legfeljebb 0,8 méter lehetett volna, melybe beleszámít a csaknem függőleges földfal 8 méter magassága is. Erre tekintettel a rendelet 4. számú melléklete III. fejezetének 10.1.8. pontja alapján olyan dúcolást kellett volna a helyszínen alkalmazni, amely a kidúcolt munkagödör, azaz az alapgödör és a földfal állékonyságát és a munkát végzők testi épségét megvédte volna, vagy a rendelet 4. számú melléklete III. fejezetének 10.1.6. pontja alapján a munkagödörön, azaz az alapgödörön és a földfalon kézi munkával az anyag minőségének és rétegződésének megfelelően, lépcsőzetesen haladva rézsűket kellett volna kitermelni úgy, hogy a lépcsőzött kiképzés során a lépcsők padkamagassága legfeljebb 1 méter lehetett volna és a padkák szélessége nem lehetett volna kisebb azok magasságánál. A terhelt az alap ásása során ezen előírásokat a tőle elvárható figyelmet és körültekintést elmulasztva megszegte, mivel

sem dúcolást, sem rézsűhajlásokat nem alkalmazott a munkavégzés során.

Napközben az építési munkaterületen több alkalommal megjelent a terhelt 5 éves gyermeke, sértett, valamint B J D 10 esztendő kislánya, gyk. B M P sértett is, akik a kiásott alapgödörben, illetőleg a követlen közelében játszottak.

Ezt a terhelt több alkalommal észlelte. Sértetteket a munkaterületről többször elküldte. Mivel azonban a többszöri tiltás ellenére is visszatértek oda, a terhelt a tőle elvárható figyelem és körültekintés elmulasztásával az Mvt. 28. §-ának (1) bekezdését megszegve nem intézkedett megfelelően aziránt, hogy a sértettek a munkaterületre ne tudjanak bejutni. Ez a kötelezettség különösen amiatt is terhelte a terheltet, mivel gyk. sértett szülői felügyeletét is ellátta ebben az időszakban.

Az nem volt megállapítható, hogy B J D tudott-e arról, hogy az ő felügyeletére bízott gyk.sértett a munkaterületén megjelent.

Délután 15 óra körüli időpontban a terhelt irányítása és utasítása alapján kiásott 50-60 cm szélességű munkagödör mélysége elérte a 80 cm-t, amikor a szabálytalan munkavégzés következtében a már korábban is omlásveszélyes földfal egy része kb. 10 méter hosszan váratlanul leszakadt, mivel az alapgödör kiásával a 80 cm-rel megnövekedett magasságú földnyomás megbontotta a földfal korábbi labilis egyensúlyát. A földfalból leomló kb. 15-20 köbméter mennyiségű földtömeg maga alá temette a kiásott alap környékén tartózkodó gyermekkorú sértetteket, valamint a munkagödörben munkát végző egyik sértettet, akit hozzávetőlegesen nyakig temetett be. A közelben tartózkodó másik sértett a földfal omlása előtt ki tudott térni, így sérülést ő nem szenvedett.

A földfal omlását észlelő terhelt, valamint a másik sértett és B J D azonnal az egyik sértett kiszabadítására sietett, majd miután őt biztonságban tudták, a gyermekkorú sértettek keresésére indultak. Őket nem találták, csak később a helyszínre érkező rendőrség és tűzoltóság segítségével tudták őket a föld alól kiásni.

Amikorra a sértetteket a földtömeg alól kiszabadították, már olyan súlyos sérüléseket szenvedtek, hogy a helyszínen elhaláloztak és újraélesztésük sem vezetett eredményre.

A gyermekkorú sértettek halála erőszakos úton, a légutak elzárása és a mellkas összenyomtatása révén a légzési izmok működésképtelensége miatt következett be. Közvetlen haláluk az oxigénhiány okozta heveny agybénulás volt.

Az egyik sértett a baleset következtében a mellkas és az alsó

végtagok zúzódását szenvedte el. Sérüléseinek gyógytartama a nyolc napot nem haladta meg. Figyelemmel azonban arra, hogy őt a leszakadó földfal nyakig eltemette, ami a mellkas összenyomata révén a mellkasi és hasi légző mozgásokat kivihetetlenné tette, mellkasának és hasának szabadrá tételéig, vagyis a spontán légző mozgások kivitelezhetőségének biztosításáig közvetlen életveszélyes állapotban volt.

A terhelt foglalkozási szabályszegései és a gyermekkorú sértettek halála, valamint az egyik sértett sérülései és közvetlen életveszélyes állapota, továbbá a másik sértett testi épségének veszélyeztetése között ok-okozati összefüggés állt fenn.

A Kaposvári Törvényszék másodfokú ítéletében az első fokú ítéletben rögzített tényállást mindenben megalapozottnak találta, és felülbírálatát e tényállásra alapította.

II. A bíróság jogerős ügydöntő határozata ellen meghatalmazott védője útján, a terhelt terjesztett elő felülvizsgálati indítványt, melyben a Be. 416. § (1) bekezdésének a) pontja alapján a terhelt felmentését kérte bűncselekmény hiányában. A védő álláspontja szerint a terhelt által végeztetett munka nem igényelt szakképzettséget, nem igényelt irányítást, illetve utasításadást a terhelt részéről és rá nem vonatkoztak foglalkozási szabályok. Munkáltatónak nem minősült, munkavédelmi szabályok hatálya alatt nem állt, így nem is szeghette meg a neki felrótt szabályokat. Erre figyelemmel a beállt következményekért büntetőjogi felelősség nem terheli. Ebből fakadóan a terhelt nem lehetett a foglalkozás körében elkövetett veszélyeztetés bűncselekményének alanya, bűnösségének megállapítása így a büntető anyagi jog szabályait sérti. Vitatta emellett a védő a terheltnek felrótt szabályszegések és a bekövetkezett eredmény közötti okozati összefüggést is.

A Legfőbb Ügyészség BF.249/2013/1. számú átiratában a terhelt érdekében benyújtott felülvizsgálati indítványt részben a törvényben kizártnak, részben alaptalannak tartotta. A legfőbb ügyészi álláspont szerint a felülvizsgálati eljárásban egyébként is irányadó tényállás a támfalépítés jogi feltételeit helyesen tartalmazza. Helytálló az a megállapítás is, hogy a terhelt foglalkozási szabályok hatálya alatt állt, így a neki felrótt bűncselekmény alanya lehetett. A munkavédelemről szóló törvény vonatkozó rendelkezései értelmében a szervezett társadalmi munka irányítója a terhelt volt, ekként a biztonságos munkavégzés feltételeinek megteremtése, a munkaterületen tartózkodók védelmének biztosítása is az ő feladata volt. A szakmunkának minősülő tevékenységet csak megfelelő szakképesítéssel vagy részszakképesítéssel rendelkező személy irányításával lehetett volna végezni. A terheltnek felrótt szabályszegések és a bekövetkezett eredmény közötti okozati összefüggés is megállapítható, ekként a

terhelt bűnösségének megállapítása a büntető anyagi jog szabályait nem sérti. A Legfőbb Ügyészség ezért a felülvizsgálati indítvánnyal támadott határozat hatályában fenntartását indítványozta.

A Kúria nyilvános ülésén a terhelt védője a felülvizsgálati indítványban foglaltakat változatlan tartalommal fenntartotta, és álláspontját indokolta. Kiemelte, hogy a jogerős határozat a foglalkozási szabályszegések mellett az engedélyek hiányát is felróta a terheltnek, ez azonban a bűnösség megállapításának az alapja nem lehet. Lényegesnek tartotta, hogy a terheltnek utasításadási joga nem volt, ebből fakadóan a bűncselekmény alanyának nem tekinthető. Hangsúlyozta emellett, hogy a terhelt szakképesített személyt vett igénybe a munkavégzéséhez. A Legfelsőbb Bíróság BH 2005.236. számon közzétett eseti döntésében foglaltakra is utalva a terhelt felmentését kérte.

A legfőbb ügyész képviselője felszólalásában az átiratukban foglaltakat fenntartotta. Rámutatott, hogy az irányadó tényállás alapján a társadalmi munka irányítójának a terheltet kell tekinteni, így a neki felrótt bűncselekmény alanya lehet. A terhelt cselekménye és a bekövetkezett eredmény között az okozati összefüggés fennáll. Az irányadó tényállásban foglaltak alapján a terhelt bűnösségének megállapítása és cselekményének minősítése a büntető anyagi jog szabályaival összhangban áll. Minderre tekintettel a jogerős határozat hatályában fenntartását indítványozta.

III. A Kúria azt állapította meg, hogy a terhelt érdekében benyújtott felülvizsgálati indítvány részben a törvényben kizárt, részben alaptalan.

A felülvizsgálati indítvány alapján eljárva a Kúria a felülvizsgálati indítvánnyal támadott határozatot a Be.423.§ (4) és (5) bekezdésében foglaltak szerint a felülvizsgálati indítványban megjelölt okból, továbbá a Be.416.§ (1) bekezdés c) pontjában meghatározott ún. abszolút eljárási szabálysértések szempontjából bírálta felül.

Ennek során a jogerős határozat hatályon kívül helyezéséhez vezető eljárási szabálysértést nem észlelt.

A Be.416.§ (1) bekezdésének a) pontja értelmében a bíróság jogerős ügydöntő határozata ellen felülvizsgálatnak van helye, ha a terhelt bűnösségének megállapítására a büntető anyagi jog szabályainak megsértése miatt került sor. A védő e felülvizsgálati okra hivatkozott, amikor vitatta, hogy a terhelt a foglalkozás körében elkövetett veszélyeztetés bűncselekményének alanya lett volna. A védő által hivatkozott indokok azonban részben a felülvizsgálati eljárásban nem vizsgálhatók, részben pedig alaptalanok.

A Be.423.§-ának (1) bekezdése szerint a felülvizsgálati eljárásban a jogerős határozatban megállapított tényállás az irányadó, a felülvizsgálati indítványban a jogerős határozat által megállapított tényállás nem támadható. E rendelkezésekből következően a Be.416.§ (1) bekezdésének a) pontjában meghatározott jogkérdések elbírálásánál a felülvizsgálati eljárásban a Kúriának a jogerős határozatban rögzített tényekből kell kiindulnia. Nem vehetők figyelembe és érdemben nem vizsgálhatók azok a hivatkozások, amelyek a tényállásban foglaltakkal ellentétesek, vagy amelyek a tényállásban nem szerepelnek. Nem támadható a tényállás megállapításához vezető bizonyítás mikéntje és a bizonyítékok mérlegelése sem. Erre tekintettel a törvényben kizártnak kell tekinteni minden olyan hivatkozást, amely e szempontokat figyelmen kívül hagyja. A terhelt védőjének jogi érvei is e szempontok figyelembevételével voltak vizsgálandók. Így pl. érdemben nem volt értékelhető az a hivatkozása, hogy a terhelt a munkavégzéshez kőműves képzettségű lakos személyében szakképzett személyt vett igénybe, hiszen a tényállásban foglaltak szerint vele csak előzetes konzultáció történt, a földomláshoz vezető munkavégzésben ő nem vett részt, arra megbízást nem kapott.

Az irányadó tényállás alapján a terhelt bűnösségének megállapítása és cselekményének minősítése az anyagi jogi szabályokkal összhangban áll. A Siófoki Városi Bíróság az első fokú ítéletében kifogástalan jogi érveléssel támasztotta alá a terhelt bűnösségének a megállapítását és cselekményének minősítését. Az elsőfokú bíróság jogi érvei a védő felülvizsgálati indítványában foglaltakra is kitérnek és minden tekintetben helyes álláspontot foglalnak el.

Az irányadó tényállás szerint a munkavégzésre a terhelt érdekében került sor. A munkában résztvevők szívésségből, a terhelt érdekében és a terhelt iránymutatása alapján jártak el. Azt a munkát végezték, amelyet a terhelt kért tőlük. A munkavégzéséhez szakképesítéssel a munkát végzők egyike - így a terhelt - sem rendelkezett. Az első fokú ítélet pontosan megjelöli azokat a foglalkozási és munkavédelmi szabályszegéseket, amelyek a földomláshoz és ezen keresztül a két gyermek halálához, további egy munkavégző közvetlen életveszélybe kerüléséhez, illetve veszélyeztetéséhez vezetett.

Az irányadó tényállásban foglaltakon alapulón helytálló annak rögzítése is, hogy a terhelt személyében a foglalkozás körében elkövetett veszélyeztetés alanyává válás feltételei - szemben a védő érvelésével - megállapíthatóak. A védő érvei körében hivatkozott a Legfelsőbb Bíróság BH 2005.236. számon közzétett eseti döntésében foglaltakra is, azonban éppen ebben a határozatban kimunkáltak azok a szempontok, amelyek a terhelt alanyiséga megállapítását maradéktalanul megalapozzák.

Az Mvt. 87.§-ának 8. pontja értelmében munkáltató: a munkavállalót szervezett munkavégzés keretében foglalkoztató. A társadalmi munka esetén munkáltató: a társadalmi munka szervezője. A 9. pont szerint szervezett munkavégzés a munkáltató által szervezett (kezdemenyezett, irányított vagy jóváhagyott) társadalmi munka is. A hivatkozott eseti döntésben a Legfelsőbb Bíróság rámutatott, hogy a szervezett munkavégzéssel kapcsolatos törvényi definíció önmagát önmagával magyarázó, azonban rögzítette, hogy az értelmezéskor a törvény tartalmi elemzése eligazít. Iránymutatása szerint a törvény a munkavédelmi szabályok érvényesítése érdekében számos kötelezettséget ír elő a munkáltató számára. A munkáltató ezeknek csak akkor tud eleget tenni, ha a munkában résztvevőkkel szemben jogosítványokkal, egyebek mellett utasítási joggal rendelkezik. Az utasítási jog vagy lehetőség a szervezett munkavégzés fogalmi eleme. A szervezett munkavégzésnek a 9. pontban a teljesség igényével felsorolt eseteiben - egy kivételével valamennyi esetben - olyan jogviszony áll fenn a munkáltató és a munkát végzők között, amely a munkáltatónak utasítási jogot biztosít. A társadalmi munka esetében ilyen jogviszony nincs, ezért a konkrét esetet jellemző tapasztalati tények alapján kell eldönteni, hogy volt-e valakinek ilyen intézkedési és utasítási joga.

A Legfelsőbb Bíróság hivatkozott eseti döntésének alapjául szolgáló ügyben e vizsgálódás eredménye volt nemleges. A felülvizsgálat alapjául szolgáló ügyben viszont az irányadó tényállásban rögzítettek alapján kétségtelen, hogy a munkavégzés szervezője a terhelt volt.

A védőnek az engedélyek beszerzésének hiányával kapcsolatos felvetésére utalással rögzíti a Kúria, hogy ez a terhelt gondatlanságának megállapítása körében értékelendő tényező, hiszen terhelt az engedélyének beszerzését a kellő körtekintés, gondosság hiányában mulasztotta el, ami hanyag gondatlanságának egyik összetevője.

A kifejtettek alapján a Kúria a terhelt érdekében benyújtott felülvizsgálati indítványnak nem adott helyt, és a felülvizsgálati indítvánnyal támadott határozatot - a Be. 426.§-a alapján - hatályában fenntartotta.

A Kúria határozata elleni fellebbezést a Be. 3.§-ának (4) bekezdése, a felülvizsgálatot pedig a 416. §-a (4) bekezdésének a b) pontja zárja ki.

A Be. 418.§-ának (3) bekezdése szerint minden jogosult csak egy ízben nyújthat be felülvizsgálati indítványt, kivéve, ha az újabb felülvizsgálati indítvány benyújtása a 416. § (1) bekezdésének e) vagy g) pontján alapul. A Be. 421.§-ának (3) bekezdése pedig úgy

rendelkezik, hogy az ugyanazon jogosult által ismételten előterjesztett, illetőleg a korábbival, azonos tartalommal ismételten előterjesztett indítvány elutasítására vonatkozó határozat hozatalát a Kúria mellőzheti.

Budapest, 2013. június 20.

Dr. Molnár Gábor Miklós s.k. a tanács elnöke, Dr. Kiss Sándor s.k.
előadó bíró, Lászlóné Dr. Verebélyi Edina s.k. bíró

A kiadmány hitelével:

tisztviselő
Bné